

579
1970

ՀԱՅԿԵՏՈՒ
ՆՈՒՆԻՐԱԿՆԵՐ

1970 ՕՂՅՅԻՆՅԱՐԸ N2

ՀԱՅԿԵՏ

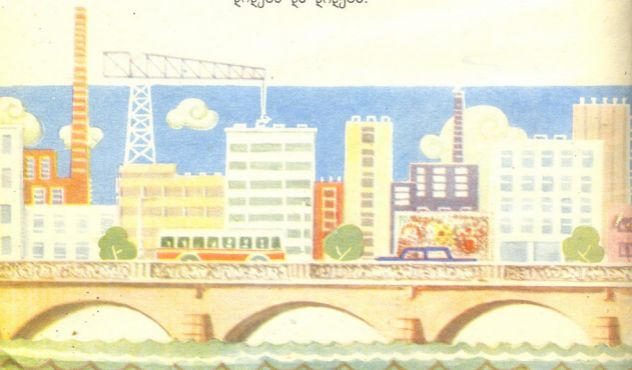

ნახატი ზარბ კვანაძისა

ილინა უშვარიძე

სამშობლოზე სიმღერა
არასოდეს მწყინდება,
ჩემს საყვარელ საქართველოს
დიდება და დიდება.

როგორ გელაპარჩინა მიხომ შვილდაქმე ალფიკა

ბ. პოლიკაძე

მიხომ ავტომატური ფოტოაპარატები ჩართო, გრიგალაშვილი ტელესკოპს მიუჯდა. ხელდავდნენ, ძირს ერთი ამბავი ატყდა: ქალაქების მაღალ კოშკებზე დროშებიც კი გამოფინეს.

მაღე ავტომატური მიმღების ღენტზე უცხო მოხაზულობის ასოები გამოჩნდა. ეს ღენტი ელექტრომთარგმნელში მოათავსეს და კოსმონაუტები შეკრთნენ, ელექტრომთარგმნელმა ლითონის ხმით წარმოთქვა:

— ლაპარაკობს ალფიკა! ლაპარაკობს ალფიკა! მუშაობს ალფიკის სოციალისტური რესპუბლიკების კავშირის ყველა რადიოსადგური! შიპასუხეთ, ვინ ბრძანდებით! რომელი ვარსკვლავიდან მოფრინდით? შიპასუხეთ! შიპასუხეთ!

— ჩვენ დედამიწიდან ვართ! — უპასუხა გრიგალაშვილმა. — ეს პლანეტა მზის ირგვლივ ბრუნავს. ძალიან გაგვიგზავრა თქვენი გაცნობა. სალამი ალფიკებს!

სულ რაღაც ორიოდვე წუთის შემდეგ ელექტრომთარგმნელი ისევ ალაპარაკდა:

— ლაპარაკობს ალფიკა! დედამიწელებო, კეთილი იყოს თქვენი მობრძანება! ვიმედოვნებთ, დავგებმარგებით. დიდი უბედურება გვემუქრება: ჩვენი ერთადერთი თანამგზავრი, ფორამენი, მოწყდა თავის ორბიტას, საცაა, ალფიკას დაეჯახება და ნაშხვრეგებალ აქცეფს. დედამიწელებო, გვიხსენით!

გაფრინდაშვილმა სასწრაფოდ თათბირი მოიწვია. პირველი სიტყვა აიღო მიხომ, ალფიკებისაგან ერთი ამოსუნთქა და დაიწყო:

14316

— ფორამენზე უნდა დავეშვათ, დინამიტი დაუღლით და თანამგზავრი ავაფეთქოთ! ალფეიაზე თუ პატარა ნატეხები დავცემა, ამას არა უშემა.

— ფორამენი ბუქსირით უნდა ავიყვანოთ და ძველ ორბიტას დაუბრუნოთ.—თქვა გრიგალაშვილმა. მხოლოდ „გაგარინიდან“ უნდა გამოვიდეთ... სამწუხაროდ, მე არ შემიძლია...

— მე გავალ, მე!—წამოძახა მიხომ.—ამხანაგმა კაპიტანმა ვარსკვლავამფრენი უნდა მართოს,—მაშასადამე, მე უნდა გავიდე!

— მაშ, ასე, შენს იმედზე ვართ!—დაამთავრა თათბირი გაფრინდაშვილმა.

ალფეიას რადიოგრამა გავგზავნა!

— ალფეიელებო! თქვენს ამბოხებულ თანამგზავრს ბუქსირზე გადავიყვანთ და ძველ ორბიტას დაუბრუნებთ. ამ სახიფათო საქმეს ჩვენი იუნგა, პიონერი—მიხომ შეილდაძე კისრულობს.

— გელით!—იყო პასუხი,—პიონერ მიხომ შეილდაძეს წარმატებას ვუსურვებთ.

ელექტრონულმა მათემატიკოსმა სამ წუთში გამოთვალა „ფორამენის“ ადგილსამყოფელი და ისიც, თუ რა სიჩქარე უნდა აეღო „გაგარინს“, თანამგზავრს რომ დასწვოდა.

გაფრინდაშვილმა მიხოს სკაფანდრი ჩამოაყვავა და კაპრონის თოკი მისცა. მერე შეთავაზდა ვარსკვლავამფრენის საკუქნაოდან ერთი უხამაზარი დღითავე ლურსმანი და ჩაქუჩი გამოიტანა და ისიც მიხოს ვადასცა.

— ხომ იცი, რა უნდა ჰქნა? თანამგზავრზე მონახე რაიმე ხვრელი ან ბზარი, ეს ლურსმანი შიგ ჩააქვდე და წელ თოკი გამოაბი. დანარჩენი ჩვენ ვიცით.

— არის, კაპიტანო!—სწრაფად მიუგო იუნგამ.

ამასობაში „გაგარინი“ თანამგზავრს კიდევ წამოეწია.

— ყურადღება, ვსხდებით!—გაისმა გრიგალაშვილის ხმა.

ერთი მსუბუქი ბიძგი და ხომალდი ფორამენზე დაეშვა.

მიხომ აიკიდა თავისი გულანაბლი და სიცარიელეში გავიდა. ირგვლივ შიშით მიმოიხედა; თანამგზავრზე ერთი ბზარი შენიშნა და ლურსმანი და ჩაქუჩი მოიმარჯვა. მაგრამ ლურსმნის ჩარქობა არც თუ ისე იოლი გამოდგა. მიხომ ჩაქუჩის ყოველ დარტყმაზე სამ მეტრზე ხტებოდა ჰაერში. კიდევ კარგი, თოკი იჭერდა, თორემ სივრცეში გაფრინდებოდა.

როგორც იყო, მიხომ ლურსმანი ჩააქვდა და ზედ თოკიც მოაბა. ვარსკვლავმფრინებელ ძრავა ამუშავდა და თოკი გაიქიმა. ძრავა გუგუნებდა, მაგრამ თანამგზავრი არა და არ იძვროდა.

მიხოს ლამის გული გაუსკდა. საგონებელში ჩაეარდა. უცებ რალაც გაახსენდა: ზურგზე დამაგრებული რაკეტული ძრავა ჩართო და თან ორივე ხელით თოკს ჩაებღალუქა.

მოხდა სასწაული!—ფორამენი ჯერ ზანტად, მერე და მერე კი—მთელი სისწრაფით დაიძრა.

მაღე ფორამენი თავის მიტოვებულ ორბიტას დაუბრუნეს. ბედნიერი და დაქანცული მიხო ხომალდზე დაბრუნდა.

გაფრინდა შვილმა და გრიგალა შვილმა მიხოს სკაფანდრი მოხსნეს და გამარჯვება მიულოცეს.

იციო, რა ხდებოდა ამ დროს ძირს, დედა-მიწაზე? ყველას გაეგო მიხოს ამბავი. დეპეშა დეპეშაზე მოდიოდა; ელექტრომთარგმნელი თარგმნას ვეღარ აუდიოდა.

— რა მოგივიდათ, ბოლოს და ბოლოს! — აღრიალდა იგი. — აქაოდა, ელექტრომთარგმნელი ხარო, შესვენება არ მინდა?! აი, გასკდება ნათურა და მერე ნახავთ!

მიხო ტელესკოპში იყურებოდა. აღფეივლებს ქუჩებში ლოზუნგები გამოეფინათ:

„გაუმარჯოს მიხო შვილდაძეს!“

„გმირ პიონერს ჩვენი სალამი!“

მიხომ მთარგმნელისაგან გაიგო, რომ ალფეიის სახელმწიფო საჯარო ბიბლიოთეკას მიხოსთვის საჩუქრად ალფეიური ფანტასტიკური წიგნები გაეშაადებინა. იქაურ მონადირეებს კი გადაეწყვიტათ, მიხოსათვის სანადირო თოფი ეჩუქებინათ. მერე იციო, რა თოფი! ესროდი მხეცს და იმ წუთში დაძინებდა, მძინარე შეგვძლო შინ წამოგვეყვანა და ფინიასავით თოკზე გამობმული გეტარებინა.

„გაგარინი“ ის იყო ალფეიაზე ეშვებოდა, მიხო რომ თბილისში, პავლოვის ქ. № 142-ში, თავის საწოლში, გადაბრუნდა და... გამოეღვიძა.

იციო, რატომ ნახა მიხომ ეს კოსმოსური

სიზმარი? საახალწლოდ მამამის მოსკოვიდან რუსმა მფრინავებმა დაურეგეს და ახალწლის მიულოცეს. მიხომ იცოდა, რომ მფრინავები კოსმოსში გაფრენას აპირებდნენ, ერთი მათგანი მიხოსაც გამოეგლაპარაკა და ხუმრობით კოსმოსურ რეისზე საფრენად მიიპატიჟა...

მიხო თვალებს იფშენებდა და ყველაზე მეტად იმ სასწაულმოქმედ თოფზე სწყდებოდა გული...

გადმოაქართულა ლეილა მარქმა

ნათია და ნატო

სიკა ქიჩიაშვილი

ნათია — რატომ ტირის დედოფალა,
ხომ მიირთვა ტკბილები?

ნატო — ჯაგრისით რომ გავუხენე
პაწაწინა კბილები.

ნათია — რატომ ტირის დედოფალა,
რძე ხომ უკვე დალია?

ნატო — ბალში გამასეირნო,
მე კი არა მცალია.

ნათია — ჩემიც ასე მტირალაა,
რალა დასამალია.

ნახატი ზურაბ შორაჩიხისა

დიდთოვლობა

ნოზარ ჯაქელიძე

ნახატები ზურაბ მემხარინაშვილისა

— ლევან! ლევან!
 აიგანზე თმანუტუტა, წითელიღვება ბიკუნა
 გამოვარდა და მოაჯირს გადმოეცადა.

— წამო, ვიცოგათ!

— ვერ წამოვად, ზაბა!— მხრები აიწურა ლევანმა.— ზომ ხედავ, საზურაგზე რა ამბავია! ამალამ თუ კიდეგ ითოვა, თავზე ჩამოგვენგრევა, ასე თქვა მამაჩემმა!

— შერე და, შენ რა უნდა გააკეთო?

— როგორ თუ რა, მამაჩემმა შითხრა, შე და შენ ერთად გადავთოვლოთო!

— გადავთოვლოთო?!

— ჰო!..

ზაზამ მხოლოდ ახლა შენიშნა ლევანის უჩვეულო ტანსაცმელი. მას მამამისის ძველი, აქა-იქ ბამბებამოჩრილი ბამბულა, დიდი დაბრეცილი ჩექმები და გაღიფე შარვალი ეცვა. შარვალი თითქმის მკერდამდე აეჭარა.

ამასობაში ლევანის მამაც გამოჩნდა:

— ზაზას გაუმარჯოს!

— გამარჯობათ, ძია სამსონ!

— პაპაშენი კიდეგ არ დაბრუნებულა წისქვილიდან?

— არა.

— ჰოო, დიდი თოვლი კი მოგვივიდა!

— მაშ!— კვერი დაუქრა ზაზამ და ცივას ჩამოეფარა.

— ეს რაა, საციგაოდ მიდინარ?— შენიშნა ძია სამსონმა.

— არაა,— იუზერხულა ზაზამ,— ისე წამოვიღე.. კარგად იყავით.

— რა გუქარებდა?

— არა, შინ საქმეებია და...

ზაზა ეზოში შევარდა თუ არა, ცივა მიაგლა

და სახურავს ახედა; თოვლი ზედ მართლაც გვა-
რიანად იღო.

— რას მისჩერებობარ, შვილი?—ჰკითხა ბებომ
— არაფერს.

— ამოდი, ფეხები არ დაგისვედღეს!

— ბებო, პაპა როდის მოვა?

— რა ვიცი, აბა, ძალიან კი შეაგვიანდა!..

ზაზა სარდაფში ჩავიღბა. იქ პაპამისის სანა-
ღირო ტანსაცმელი ეგულებოდა. კარგა ხანს ეძე-
ბა... გადაიკვია ბრეზენტის შარვალ-ხაღათი. ტან-
საცმელი ხალვათად კი ჰქონდა, მაგრამ ყურად-
ღება აღარ მიუქცევია, ჩექმებში ჩაყო ფეხები
და ფართხაფურთხით ისევ ღვეანანათკენ გასწია.
მამა-შვილს საქმე მოეთაუებინათ. ღვეანი
ებოში იგვა და ტანსაცმელს იბერთყავდა.

— ეგ რა ჩაგიცვია?—შორიდანვე შენიშნა
ღვეანმა მისკენ მიმავალი ზაზა.

— ჩვენს სახურავზეც ბევრი თოვლი დევს. უნდა
გადავთოვო!

— კიბე არ დაგვჭირდება?

— არ გვინდა.

ღვეანი და ზაზა ერთად გაუყენენ ორღობეს.

ებოში შევიდნენ და სახურავი შეათვალიერეს.

— პაპაშენმა რომ მოგვისწროს?

— ჩუმად, თორემ ბებო არ აგვიშვებს... ვი-
რე პაპა მოვა, გადათოვდასაც მოვჩინებთ.

ღვეანმა სახლის გვერდით მდგარ ქლიავის ხეს
რამდენჯერმე ჰკრა ფეხი, —თოვლი ჩამოხერტყა
და ზედ აცოცდა. ზიდან სახურავზე გადასკვდა.

— ამოდი, ნუ გეშინია!

ზაზა სახურავზე აცოცდა.

ბიჭები საქმეს შეუდგნენ. სახურავი თანდა-
თან თავისუფლდებოდა თოვლისაგან. ზაზას პაპი-
სული შარვალი, სიარულს უშლიდა, გადანათოვლზე
ჩექმა ცურავდა. ზაზა თავს ვერ იმაგრებდა. უცებ
ფეხი დაუსხდრდა და ყირამადა წამოვიდა თოვ-
ლის ნაყარში.

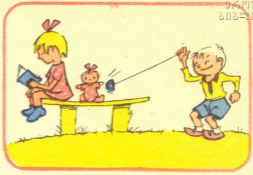
— ღვეანი, მიშველე!—ელსა მოასწრო.

— ნუ გეშინია,—დაფაცურდა ღვეანი, მაგრამ
ველარაფერი გაახერხა: ზედ გადაჰყვა ზაზას და მის
გვერდით მოადინა ზღართანი. ბიჭები წამსვე
წამოჯდნენ და თოვლში ამოვანგულდებმა ძლივს
იციეს ერთმანეთი. მერე კი სიცილი წასკდათ და
ღიბანს, დიღბანს ხითხითებდნენ.

მტმტა

მთარ ვალაზაიკია

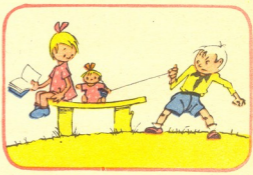
მოიქსოვა ობობამ
 ეზო-კარი ქსელის,
 მოკადათდა კუთხეში
 და ბრიყვ სტუმარს ეღის!

ქსაჭღჳჷ

ნუნ ლალია

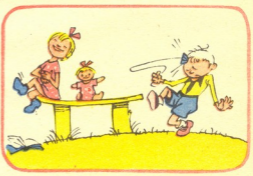
— გამარჯობა, ბურიკო,
 ნეტავ, საით იჩქარი?
 — შორს მივიღვარ, საზღვარზე,
 მამაჩემიც იქ არის!

ჯაჯა

თინათინ კვირიკია

ზღარბმა ათხოვა ნემსი,
 დაუკავებდა, აზა?!
 კერავს და კერავს მელა
 საგაზაფხულო კაბას.

ნახატი ვახვან პულისაშვილისა

ლენინის ფანჯარი

ი. შიშაშინი

ნახატი ა. ჭაქოძისა

ყოველდღიურად უამრავი ხალხი მოდიოდა ლენინთან კრემლში, ყველას თავისი გასაჭირი ჰქონდა, — ზოგს რა უჭირდა, ზოგს რა...

გლადიმერ ილიას ძე ყველას გულთბილად იღებდა. ყურადღებით უსმენდა და როგორც შეეძლო, ეხმარებოდა კიდევ.

ერთხელაც, ლენინის მისაღებში ცხვრის ქურჭ-ში გახვეული ბიჭუნა შევიდა. იგი მამას წამო-ჰყოლოდა მოსკოვში. მამამისი კი გლეხებს გამო-ეგზავნათ ლენინთან, ციმბირის ერთ-ერთ მიყ-რუბულ სოფლიდან.

გლადიმერ ილიას ძე სტუმრებს მისაღებშივე გამოეგება.

— გამარჯობათ, ამხანაგებო, — მიესალმა იგი გლეხებს, — შებრძანდით, დაბრძანდით!

გლეხები მოკრძალებით გაემართნენ კაბინეტის-კენ. ბიჭუნას მამა კი შვილისკენ დაიხარა და ჩასტურჩულა: ზახარკა, შენ აქ დამიცადე. მხო-ლოდ იცოდე, ფეხი არ მოიცვალო!

ბიჭუნას მამა ის იყო, კაბინეტში უნდა შესუ-ლიყო, რომ ლენინმა შეაჩერა:

— ეს პატარა ეაჯკაცი თქვენია?

— ჩემია, — უბასუხა გლეხმა მოკრძალებით, — შინ არავინ მყავდა, რომ დამეტოვებინა, დედა აგერ ახლა ტიფით გარდაეცვალა...

— მერე რატომ ტოვებთ გარეთ, შემოიყვანეთ.

გლადიმერ ილიას ძემ ბიჭუნას ხელი მოჰკიდა, კაბინეტში შეიყვანა და დივანზე დასვა.

— მაპატიეთ ამხანაგებო! — მიმართა ლენინმა გლეხებს, — ვიდრე საქმეს შევუდგებოდეთ, ამ ბიჭუნას რაიმე გასართობი გამოეუფებნით, რომ არ მოიწყინოს.

იგი საწერ მაგიდასთან მივიდა, ქაღალდი და ფანქარი მონახა და ბიჭს მიაწოდა:

— აი, დაჯექი და ხატე!

აი, როგორი ყოფილა... ხელში ატრიალებდა ბიჭი ფანქარს—ადრე მას ფანქარი მხოლოდ სოფლის მწერალთან თუ ენახა.

ლენინი გლეხებთან საუბარს რომ მორჩა, ყველას ხელის ჩამორთმევით გამოემშვიდობა, არც პატარა ზახარკა დაუტოვევია უყურადღებოდ:

— აბა, მაჩვენე რა დახატე?—ვლადიმერ ილიას ძემ ქალაღლს დახედა,—არაფერი არ დახატე?—რახან ასეა, მაშინ ეს ფანქარი თან წაიღე, შინ ხატე!

ვლადიმერ ილიას ძემ ბიჭს თმაზე ხელი გადაუსვა და კარამდე მიაცილა.

ზახარკა მშობლიურ სოფელში რომ დაბრუნდა, მთელ სოფელს მოსდო, ლენინი ვნახეო. დღე არ გავიდოდა, რომ არ მოსულიყვნენ მასთან გლეხები ფანქრის სანახავად.

— შენ ამ ფანქარს ვაუფრთხილდი!—ურჩია ბიჭუნას ერთ-ერთმა მონადირემ.—ეს უბრალო ფანქარი არ გეგონოს, ამ ფანქრით დიდი ლენინი წერდა!

მას შემდეგ 20 წელი გავიდა. დიდი სამამულო ომის პირველსაკვე დღეებში ზახარკა ფრონტზე იბრძოდა, საბჭოთა სამშობლოს იცავდა.

ერთხელ ზახარ სელივესტროვი პოლკის კომისართან გამოცხადდა და განცხადება გაუწოდა: იგი კომუნისტური პარტიის რიგებში მიღებას თხოულობდა.

— ფანქრით რატომ დაწერეთ!—მეცარად მიმართა კომისარმა—არ იცით, რომ განცხადება მელნით იწერება.

— ეს განცხადება ლენინის ფანქრით არის დაწერილი!—ამყად უპასუხა ჯარისკაცმა. და უამბო კომისარს, თუ როგორ აჩუქა ფანქარი დიდმა ლენინმა.

კომისარმა გატაცებით მოუსმინა ჯარისკაცს და განცხადება სავლელ ჩანთაში შეინახა.

მაღლ ყველამ შეიტყო ლენინის ფანქრის ამბავი. ზახართან მოდიოდნენ ჯარისკაცები და მეთაურები: ყველას სურდა პარტიაში მისაღები განცხადება ლენინის ფანქრით დაეწერა. ზახარი უარს არავის ეუბნებოდა და აღარ ნანობდა, რომ ფანქარი თანდათანობით ილეოდა და ილეოდა...

აჩხაზაში

ნაზი კილასონია

პატარების დამჩაგვრელი
მოდის დევი აჩხაზერი.
„დედა, როგორ მეშინია,
სულ ჭკუაზე შეშლილია:
ჯერ მაწონი შეგვისვლიპა,
მერე წვენი შეგვისვრიპა,
კნაწი-კნუწით, კნატო-კნუტით
გადასანსლა კატის კნუტი.“

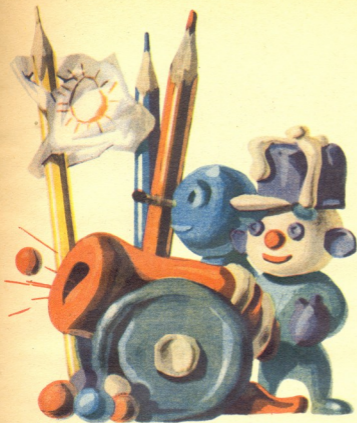
შეი, შეი, აჩხაზერო,
გასაკოკო, დასაბმელო,
ბიჰად ბიჰი კოკროკინა
გაჩენილა შენდა ჭირად.

აჩხაზერმა ჩაიცინა,
წამოსწია დრუნჩი წინა:
„აბა, მოდი, კოკროკინა,

ნახატი თამაზ ხუთხვილისა

ყელი ჩვიკოკლოზინო!“
ღაიჩხავლეს კატებმა:
„მალე ოში ატყდება!“

ეუბნება გიო ოთოს,
ოთო კიდევ კახუნიას:
— გავიმარჯვებთ კახუნი,
სიზმარში მაქვს ნახული.

ცხრა წუთაროზე, ცხრა მუხასთან
გაგანია ზაფხულია.
იქ რომ დიდი მინდვრებია,
სულ მტრის ძვლებით დახსულია,
ის მტრები ხომ ამას წინათ
კოკროჟინამ დაწვინა...

აჩხაბერმა ჩაიციან,
წამოსწია დრუნჩინა წინა:
„როგორ მინდა, კოკროჟინა,
ყელი ჩამიკოკლოზინო!“
— რასა ბრძანებ, აჩხაბერო,
უნდა ჯავრით დაგაბერო,
უნდა ჯავრით დაგაბერო,
ჩემი ჯარი გავაბეცო!
ჯარში ვინ მუყავს?—
პაპა, ბებო,
მეომრები სანაქებო.

ოფიცრები?—ღვიძლი ძმები;
გიო, ოთო, კახუნა,
ვაჟკაცური კაცებია,—
თავზე ქუდი ახურავთ.

კახა ბიჭმა ჰუვიტინამ
მოგარში გაივტრინა.
მერე ლოყა გაიბერა,
ზე ასწია ცხვირი,
მოგვახსენა: „აჩხაბერი
საქათმესთან ტირის!“

„რაო? ტირის?“—გიომ, ოთო!
საქმე ნახეს საქთქოთო:—
„რაღა ახლა ავტიკრდა,
რომ გავტენეთ ზარბაზნები,
საბრძოლველად გამოვიდეს,
თორემ მართლა გავზარზდებთ!
წელს შეირტყას ხანჯალი,

ცხენს დაუდოს ყაჯარი.
ეგ თუ არის ლაჩარი—
ომს თხოულობს ლაშქარი!
კოკროჟინა ცანგალა,
შენ იცი და მაგანა!

კოკროჟინა ცანგალამ
ზარბაზანი დაცალა,
ყურმოჭრილი, კუდმოჭრილი,
შებოჭილი, შეკოჭილი
მირბის, მირბის აჩხაბერი,—
პატარების დამჩავერელი:
გზაზე თავის სორო ნახა,
მეშველია,—დაიძახა.

კოკროჟინა წავიდა
და ბრძანება გამოსცა:
„არ გაბედოს წამითაც
მაგ სოროდან გამოსვლა!
თუ საჩივრით მოვიდა
მასზე ერთი ბავშვიც,
იცოდეს, რომ ხელახლა
ავიღებ და... დავშლი.
ელჩმა თავი კოტორა
მოიწმინდა თავშლით:
კოკროჟინა, ბატონო,
ჩანაიად დაშლი!“

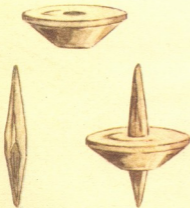
„მე ბიჭი ვარ მამაილა,
კარგად ვიცი ჩანაიად!
მართლა დევი თუ გგონია
ჯანით, ღონით გატენილო?—
ოთო-ბიჭმა უთენია
გამომძერწა პლასტილინით.
და თუ მინც ვაბედა
სოროში არ დაბერდა,
სცადა საზღვრის დარღვევა,
ცხრაკალიტულის გარღვევა,—
ჩავუშვალავ ფერდებს,
გამოვძერწავ მტრედებს,
ისეთ, ისეთ მტრედებს
მალღამალად ფრენდენს,
აჩხაბერის ფანდებს
მთელ ქვეყანას ფენდენს!“
ეგვეც შენი აჩხაბერი—
პაწიების დამჩავერელი!

წუნა-წინაწუნა საქაქი

არის და არა არის რა, არის ერთი ბიჭი—კურკა-კირკიტელი. რა სათამაშოს გაკეთება არ იცის კურკამ,—ზის მთელი დღე და ხან რას გამოიგონებს და ხან—რას.

კეთილი ბიჭია კურკა!—ყველას დიდი ხალხით ასწავლის, რაც იცის. ბავშვებო, ამიერიდან თქვენც შეგიძლიათ მისგან ნაირ-ნაირი სათამაშოების გაკეთება ისწავლოთ.

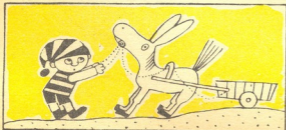

ქუჩიასუ

პახანა პახანა

ერთ დღეს კურკამ გაიგო. პატარა თათია ავად გამხდარაო, ფეხი უტკენია და წევსო. კეთილ კირკიტას რა გული დაუღებოდა, თუ ავადმყოფს არ მოინახულებდა.

კარგა მოშორებით იყო თათიას სახლი. იარა, იარა, ცოტა იარა თუ ბევრი იარა, მივიდა თათიასთან, მივიდა, მოიკითხა ავადმ-

ჩემი ფისო

ნალი ლასაპლიძე

ჩემი ფისო, ფისუნია,
ნახეთ როგორ ზის.
თათი მალლა აუღია,
მშვიდად იბანს პირს.

ყოფი და იმდენი ზღაპრები უამბო, იმდენი, იმდენი, ყველა კი არა, მისი ნახევარიც რომ მოგიყვეთ, არც მელანი შეყოფა და არც ქაღალდი. ისე გართო გოგონა, ფეხის ტკივილი სულ დაავიწყა. კურკა რალა კირკიტა იქნებოდა, რაიმე სათამაშოც არ დაეტოვებინა მისთვის თავშესაქცევად. ჰოდა, თათიას ბებიას თანდარუხს სთხოვა:

— ბებია თანდარუხ, ერთი ძაფის კოჭი გექნება, მომეცი, თათიას ბზრიალა უნდა გაუყუეთო.

ბებია თანდარუხს კოჭს რა გამოუღვდა.

კურკამ კოჭი ზედ თავთან გადაჭრა, მერე აიღო ჩხირი, გადაწომა ერთი გოჯა, ორი გოჯა, ფრჩხილით მონიშნა და ისიც ჯაყვით გადაჭრა. გადაჭრა და ახლა თითისტარივით გამოაკოპიტა ის ორგოჯიანი ჩხირი და ზედ შუა წელზე კოჭისთავი წამოაგო.

კურკამ საჩვენებელ თითსა და ცერს შუა მოიკიკა კოჭიანი „თითისტარი“. დაატრიალა, შეუშვა ხელი და გიყვარდეს—სულ ბზრიალი დაიწყა.

— აჰა, ესეც შენი ბზრიალა! ატრიალე, შეიქცე თავიო,—უთხრა კურკამ თათიას.

თათიამ და თანდარუხმა დიდი მადლობა გადაუხადეს გულუკეთილ კირკიტას.

რაგონი შეჰყვირა ბიამ „უი“?

ქენი ყვანალა

ბრიგოლ ნოხაძე ნახატები ლიბიგრი ზარაფიშვილისა

ზ ლ ა პ ა რ ი

ერთხელ ყვავმა ტყეში კაკალი იპოვა. ხან ნისკარტი ურტყა, ხან ფეხებზე დაეჯიჯიკა. რა, მგერამ ვერა და ვერ გატეხა. რა ექნა, არ იცოდა,—საგონებელში ჩაეხარდა. საღ იყო, საღ არა, თავგი მოცუსუნდა:
— ყვავო, ყვანალა, ვერე რამ დაგაღონაო?
— როგორ თუ რამ დამაღონა, კაკალი ვიპოვე და ვერ გამიტეხიაო.
— გაგიტეხვე და მიზიარეო.
— თავიდან მომწყდი, ერთი კაკალი რა გასაყოფიაო!—დაუჩხავლა ყვანალამ. საღ იყო, საღ არა, ვირთავვე ვამოჩნდა.
— ყვავო, ყვანალა, ვერე რამ დაგაღონაო?
— როგორ თუ რამ დამაღონა, კაკალი ვიპოვე და ვერ გამიტეხიაო.
— გაგიტეხვე, ოღონდ მეც მიწილადეო.

მოდრი, რიცხვაები მოვიგონოთ

ზ ლ ა პ ა რ ი

ჯანი როლარი

— მოდი რიცხვები მოვიგონოთ!
— მოვიგონოთ. პირველი მე ვიტყვი: მინდორშია ექვსი ცხენი, სამი—ეფდა, სამი—კვიცი. ამის მეტი აღარ ვიცი...
— ეფე, ეგ რა არი. აბა, ყური დამიგდე: ბილიარღონ-მილიარღონი, კვინტირიღონ-ბიკვინტირიღონი.
— დიდი ამბავი!—მე, თუ გინდა, გამრავლებს ცხრიდს მოვიგონებ:
სამჯერ ერთი—წერილს მწერდი;
სამჯერ ორი—მოგეპარა ღორი;
სამჯერ სამი—წაგემქნა სკამი;
სამჯერ ოთხი—იარე ფოთისხეით;
სამჯერ ხუთი—დაგემხო გუთი;
სამჯერ ექვსი—ჯორსე შეგსვი;
სამჯერ შვიდი—სამიანდს ფშენიდი;
სამჯერ ოთხი—აბგა გაგერღვა;
სამჯერ ცხრა—ევაგი დაგაცხრა;
სამჯერ ათი—რას მიეურებ?—წადი!

— აბა, სწრაფად თუ იტყვი ზატაპური რა ღირს?
— ორი წკაპურტი დაგიჯგება.
— აქედან მიდანამდე რა მანძირია?
— სამოცი წყვილი სულ ახალთახალი კილომეტრი, სამი შოკოლადის შეჭმას მოასწრებ.
— რას იწონის ცრემლი?
— გააჩნია ვისი. პირვეულისა სიღებ მსუბუქია, მშვიერი ბავშვისა კი—მთელ დედამწიას აიწონის.
— ცოტა გრძელი ზღაპარი გამოვიდა, არა?
— ცოტა კი არა, ძალიან!
— იცი, მოგენაში როგორ ითვლიან? «ერთუქა, ორუქა, სამუქა—ფისუნას ზიღაბანდი წაუკრაგეს. მდინარეს აუედის, ჩაუედის—წყაღში ჩაუვარდა შაური».
— შენ რომში ნახე, როგორი თვდა იციან: «ერთუნია, ორუნია, სამუნია—მოთხუნულა ამუნია; ოთხუნია, ხუთუნია—მოთხუნულა ღრტუნია; ექვსუნია, შვიდუნია—ღრტუნებზე ზის ჩიტუნია, რვა, ცხრა, ათუნია—დაძუნძუნებებს დათუნია».

თარგმანი მარამ მოგიაშვილმა

— ერთი კაკალი რა გასაყოფიაო!—
მიუგო და ისე დაუნახავლა, ვირთავებს
შიშით გული გადაუტრიალდა და მო-
კურცხლა.

სად იყო, სად არა, მუხის ტოტზე ციყ-
ვი წამოსკუბა:

— ყვეო, ყვანჩაო, ვგრე რამ დაგა-
ღონაო?

მოიფიქრა: აიღო კაკალი და მალა-
მალა აფრინდა. მერე ჩამოავდო, ჩამო-
ფრინდა და რას ხედავს: მის კაკალს ტა-
ხი არ ახრამუნებს!

— ღოტუნავ, ვე კაკალი ჩემია, მალ-
ლიდან გასატეხად ჩამოვადგე, ცოტა
მაინც მიწილადეო!

— რას ამბობ, ერთი კაკალი რა გასა-
ყოფია, მე ვჭამო თუ შენ გაჭამო!—
მიუგო ღორმა და პირი ააწკლაპუნა.

— როგორ თუ რამ დამაღონა, კაკა-
ლი ვიპოვე და ვერ გამიტეხიაო!

— გაგიტეხავ და ცოტა მეც მაჭამეო!

— რას გადამეკიდეთ, ერთი კაკალი
მე ვჭამო თუ შენ გაჭამო!—და ისე
დაიყრანტალა, გულგახეთქილმა ციყვმა
ძლივს შეასწრო ფულურაში.

ყვემა იფიქრა, იფიქრა და ბოლოს

14316

194/60

"ქვემოთ სოფელში" — ნახატი კახა მეტრეველისა,
 8 წელი, ბათუმის რაიონი, სოფელ ციხისთავის
 აღმსარებლობის — ნახატი ზურაბ მახარაძისა,
 7 წ. თბილისი.
 "ქვემოთ სოფელში" — ნახატი ცა ურბანოვასა, 4 წ.
 თბილისი.
 "სოფელში" — ნახატი ასო ქუთიასა, 6 წ.
 თბილისი.
 "ქვემოთ სოფელში" — ნახატი მამუკა ჯაფარიძისა,
 7 წ. ქუთაისი.
 "ქვემოთ სოფელში" — ნახატი მარინა კიჭვაძისა,
 ასაკი 4 წ. თბილისი.

